

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

CLXXVI. Innocentius III. Anno Christi 1198 Imp. Occid. Vacante, Alexii
Angeli 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65464](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65464)

(3) Sunt verba ipsa testamenti Henrici Imperatoris apud Baronium ad an. 1197. §. 4.

4. Refertur decretum cap. *Cum sumus* 14. *De Regularibus*. Nimirum non licet olim pueris Parentum promissionem irritam facere, nec relinquere monasteria, quibus fuerant oblata. Agit hac de re Mabillonius in Præfat. part. 2. Sæc. 4. Benedictini num. 199. & part. 1. Sæc. 6. num. 36. Tom. 1. Analect pag. 530. ac in memorata quidem præfat. Sæc. 4. concludit, consuetudinem illam demum abrogatam fuisse Clementis III. & Cælestini III. auctoritate, cui tandem accessit Concilium Tridentinum.

(5) Hujus temporis scriptor Rogerius memoratus apud Baronium ad an. 1198. §. 1.

CLXXVI.

INNOCENTIUS III.

ANNO CHRISTI 1198.

IMP. OCCID. VACANTE, ALEXIL

ANGELI 4.

INNOCENTIUS III. *Lotharius*

Bar. an.

1198. §. 3.

Pag. §. 3.

Raynald.

an. 1198.

§. 1. 2. 5.

12. 13. 14.

67. 88.

Spond.

§. 2. 3. 6.

antea dictus, Transimundi Signia Comitis filius, vir omnis divini atque humani juris consultissimus, anno natus septem & triginta, eodem die, quo Cælestinus III. est tumulatus, VI. Idus Januar. anno 1198. plorans ac renitens sufficitur, & VIII. Kal.

Mart.

Mart. consecratur. (2) Claruit magnitudine ac varietate rerum gestarum, summâque constantiâ adversus Imperatores, Reges, & Principes quoscunque Ecclesiæ adversantes. Præfecto Urbis, & Senatoribus jurejurando adactis populum Romanum tenuit in potestate, & ademptas Romanæ Ecclesiæ terras redegit sub jus Constantiæ Augustæ olim conjugii Henrici VI. Imperatoris, ejusque filio Federico fiduciarium concessit Regnum Siciliae, Ducatum Apuliae, & Principatum Capuæ, abrogatis juribus, quæ Gulielmus II. ab Hadriano IV. extorserat. Disceptantibus de Imperio Philippo Suevo, atque Ottone Saxoniae Duce, ipse causam adjudicavit Ottoni, eidemque post Philippi mortem Imperii insignia imposuit. Haud manentem in pactione, invadentemque contra jusjurandum (2) provincias Romanæ Ecclesiæ, & communionem Christianorum, & Imperio submovit, assensusque est Germaniæ Principibus Federicum II. Regem Siciliae subrogantibus in locum ejus. Bohemiæ Ducem auxit Regis titulo, regiâque coronam ipse

Rayn. an.
1200. §. 22
Spond.
§. 1.

Rayn. an.
1210. §. 1. 2
Spond.
§. 1.

Rayn. an.
1204. §. 5.
55. 57. 71.
Spond.
§. 7. 8. 15.

Ro-

Romæ imposuit Petro Aragoniæ, qui ut gratiam referret, ditionem suam Romanæ Ecclesiæ fecit vectigalem. Primus omnium constituit Inquisitores Catholicæ fidei adversus Albigen-
ses. (3) Idem fuit instigator belli, quo captâ à *Cruce signatis* Constantinopoli, Græcum Imperium translatum est ad Latinos, ac Balduinus Flandriæ Comes magno consensu factus Imperator, primusque Latinus Patriarcha Thomas Maurocenus Venetus Patri-
tricius. Nec de Albigen- sibus Galliâ,

Rayn. an. Saracenis Hispaniâ exturbandis eidem
1208. §. 15. cura decessit. Recuperandæ etiam

Palestinæ consilia contulit, ratus Latino Imperatore regnante Constantinopoli facilius ad spem eventum
responsurum. Ob id Concilium

Rayn. an.
1216. §. 9.
Spond.
§. 12.

Oecumenicum XII. Lateranense IV. indixit. (4) Sed quominus bellum se-
crum apparari posset, Genuensium ac Pisanorum discordia obstabat. Hos
ut conciliaret, Româ profectus Pe-
rusiæ in morbum incidit, ex quo
anno 1216. XVII. Kal. Augusti vita
eum defecit acta in Pontificatu annis
duodeviginti, menses sex, & dies novem.

(5)

AN

ANNOTATIONES.

(1) *Quia tunc Diaconus erat, dilata est ejus Ordinatio in Presbyterum usque ad Sabbatum quatuor Temporum IX. Kal. Martii, & sequenti Dominica, in qua tunc occurrit Festum Cathedrae S. Petri, fuit apud S. Petrum in Episcopum consecratus, & in ejusdem Apostoli Cathedra constitutus: Auctor coævus Vitæ Innocentii III. tom. 3. Scriptor. Rer. Italic. pag. 487.*

Baronii Annales desinunt in electionem Innocentii III. & annum Christi 1198.

(2) Vide Raynaldum ad an. 1209. §. 10. 12.

(3) Van Espen Juris Ecclesiastici universi part. 1. tit. 22. cap. 3. §. 3.

(4) Indictum anno 1213. anno 1215. celebratum est trium rerum causâ, ut dam-
narentur Albigensium, Joachimi Abbatis
& Almarici errores, ut restitueretur deprava
Ecclesiae disciplina, utque ageretur de
Palæstina recuperanda. Concilio interfue-
runt Episcopi 412. In his Patriarchæ Constan-
tinopolitanus, & Hierosolymitanus. Antio-
cheni morbo laborantis vicem gessit Epis-
copus Antheradensis. Alexandrinus tyran-
nide Saracenorum oppressus legavit Germa-
num Diaconum. Primates & Metropolitæ
septem & septuaginta. Cœnobiarchæ ampli-
us octingenti. Absentium Præsulum, & Capi-
tulum procuratores complures. Federici
II. electi Imper. Roman. Imperatoris item
Con-

Concil.
Occ. XII.

Constantinopolitani, Regis Christianissimi
 Philippi Augusti, Regum Angliæ, Hunga-
 riæ, aliorumque Oratores. Præfuit ipse In-
 nocentius III. Canones septuaginta conditi
 in eo, non post dimissionem ejus ab uno
 Innocentio, ut quidam falso existimarent.
 De omnibus quoniam longum est dicere,
 præcipuos attingam. Primus exponit Ca-
 tholicam Fidem de sanctissima Trinitate de
 rerum creatione, Verbi Incarnatione, ver-
 tate Corporis & sanguinis Christi in Eucha-
 ristia, de Sacramentis Baptismi, & Peni-
 tentiæ ad coercendos Albigenes, aliosque
 renovantes veterum hæreticorum errores.
 Admirabilem conversionem panis & vini
 in corpus & sanguinem Domini appellat
transubstantiationem vocabulo maxime in-
 doneo calumniatoribus refellendis. Sed
 quoniam eo antè nemo tali in re usus erat,
 idcirco dogma *transubstantiationis* ab hoc
 primùm Synodo inventum esse dicunt re-
 centes Heterodoxi ausu planè temerario
*quoniam res antiqua novum nomen ac-
 cepit, non vocabulo novo novæ rei virtus
 accessit*, ut verbis utar Vigili Tapensis et
 disputatione Athanasii cum Ario num. 11
 pag. 634. tomi 2. Operum S. Athanasii.
 Alter canon primùm damnat libellum
 Abbatis Joachimi contra Petrum Lombardum,
 in quo assererat, ut ait Eymericus in
 Directorio Inquisitorum part. 2. quæst. 7. pag.
 248. *Patrem, & Filium, & Spiritum
 Sanctum esse unum, non unitate essentiae &
 naturæ, sed collectivâ unitate, sicut dicitur*

dicimus, quod multi homines sunt unus populus. Deinde reprobatur *perverfissimum dogma impii Almarici*, qui docebat, ut est apud Spondanum ad an. 1204. §. 17. *quemlibet Fidelem omnino teneri credere, se esse membrum Christi: ita ut dum à Judæis Christus pateretur, unà cum ipso quique Fideles dolorem fuerint revera perpeffi; & alia ejusmodi plurima, quæ collegerunt, qui de Hæresibus scripserunt.*

Tertius anathema, & supplicia decernit in hæreticos, & Civilibus Magistratibus puniendos tradi jubet, eorundemque bona publicari. Principes, qui ditionem suam erroribus Albigenfium purgare negligenter, sacrâ detestatione perstringit, ac nisi intra annum imperata facerent, eorundem ditionem exponit *Catholicis occupandam.* Porro Albigenfes errabant ponentes duo principia bonum & malum, Deum & Diabolum, negantes corporum resurrectionem, spernentes Baptifmum, & Euchariftiam, docentesque animarum transmigrationem de corpore ad corpus. Hæc & similia Sanderus apud Labbeum tom. 10. Conc. pag. 1534.

Canone quinto statuitur, *ut post Romanam Ecclesiam, quæ disponente Domino super omnes alias ordinariæ potestatis obtinet principatum, utpote mater universorum Christi Fidelium & magistra, Constantinopolitana primum, Alexandrina secundum, Antiochena tertium, Hierosoly-*

Solymitana quartum locum obtineat. Decimo tertio prohibetur, ne quis de cetera novam religionem inveniat: sed quicumque voluerit ad religionem converti, unum de approbatis assumat: quæ prohibitio redintegrata est à Gregorio X, in Concilio Lugdunensi II, Oecum. XIV.

Vicesimo primo statutum est, ut Christiani cum ad eam ætatem pervenerint, quæ rationis usum habere possunt, peccata sua confiteantur proprio Sacerdoti, ac sacrum Domini Corpus semel saltem quotannis Pascha sumant, aliter arceri ab Ecclesia: utque Sacerdotes peccata omnia, quæ Fideles ipsis confessi fuerint, perpetuo & religioso silentio compressa teneant. Sacramentalem Confessionem Synodus hoc loco non ipsa primùm præcepit, ut recentes Hæretici blaterant, sed à Christo præceptæ tempus præstituit. *Ratio enim Ecclesiasticæ præcepti, ut ait Cardinalis Cajetanus in Opusculis tract. 5. de Confessione quæst. 1. pag. 81. non est præcipere confessionem, sed præceptam divino jure confessionem determinare quoad tempus executionis: & propterea sub Ecclesiæ præcepto non alia comprehenditur confessio, quam illa quæ à Christo est præcepta.*

Canone 68. jubentur Judæi seu Saraceni inter Christianos ubicunque degentes, indumenti genus aliquod gestare, quo inter noscantur à Christianis; idque ob eam causam

fari, ne per errorem Christiani Judæorum
seu Saracenorum, & Judæi seu Saraceni
Christianorum mulieribus commisceantur.

Adjectum quoque, ne in diebus Dominicæ
passionis in publicum prodeant. Cæterum
canones omnes relati sunt in corpus Juris
Canonici nomine Concilii Generalis, ideó-
que in Jure Canonico Concilium Generale
idem est, atque Concilium Lateranense IV.
Oecumenicum XII.

Quod attinet ad expeditionem sacram, ea
decreta in annum alterum. Huic qui no-
men darent, iis multæ indulgentiæ & pri-
vilegia concessa. In hanc per annos tres
imperata Clericis cujuscunque Ordinis ac
dignitatis pars reddituum Ecclesiasticorum
vicesima, summo Pontifici & Cardinalibus
decima: pax insuper indicta cunctis Princi-
pibus Christianis sub pœna anathematis.

(§) Jacobus Ludovicus à S. Carolo in Bib-
liotheca Pontificia, postquam memoravit
Innocentii III. scripta multa, adjicit compo-
situm ab eo Rhythmum quoque *Stabat Ma-
ter dolorosa*, quem B. Jacopono tribuunt
Gulielmus Cave in Appendice ad Historiam
Literariam pag. 6. & Justus Fontaninus De
Itala Eloquentia lib. 2. cap. 8. pag. 132. E-
ckardus auctor vitæ B. Notkeri Innocentio
III. cœvus apud Mabillonium Sæc. V. Be-
nedictino pag. 18. dicit *piam illam de Spiri-
tu Sancto sequentiam*, Veni Sancte Spiritus,
compositam fuisse ab eodem Pontifice.